

δολοφόνος

δολοφόνος, ο, η κ. θηλ. **δολοφόνισσα, η,** ουσ. [<αρχ. δολοφόνος <δόλος + σπάν. φένω (= φονεύω)], ο δολοφόνος. **1.** οτιδήποτε προκαλεί σε κάποιον ανεπανόρθωτη βλάβη: «το τσιγάρο είναι δολοφόνος της υγείας || το αλκοόλ είναι δολοφόνος της υγείας». (Λαϊκό τραγούδι: *μ' έκαψες γειτόνισσα κακούργα **δολοφόνισσα***). **2.** αυτός που από απερισκεψία ή δολιότητα ενεργεί καταστροφικά, ο καταστροφέας: «έλα δω, ρε δολοφόνε, γιατί ξεπαρθένεψες το κορίτσι || θα σε στείλω στο δικαστήριο, ρε δολοφόνε, που έκοψες τα δέντρα του πάρκου για να βλέπεις καλύτερα προς τη θάλασσα!». **3.** ο πολύ φάλτσος τραγουδιστής: «δεν πάω σ' αυτό το μαγαζί, γιατί έχει έναν δολοφόνο τραγουδιστή, που μου σπάει τα νεύρα κάθε φορά που τον ακούω». **4.** (στη γλώσσα της φυλακής) ο ευέξαπτος και βίαιος: «δεν κάνει κανέναν αστεία μαζί του, γιατί είναι μεγάλος δολοφόνος». **5.** ειρωνική, επιτιμητική ή και χαϊδευτική προσφώνηση σε οικείο άτομο: «έλα δω, ρε δολοφόνε, τι καμώματα είν' αυτά! || έλα δω, ρε δολοφόνε, πού γύριζες όλο το πρωί!».

- εταιρεία δολοφόνων, βλ. λ. [εταιρεία](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας